

— Ты ли си? А, Янка! Найподирь имамъ та въ обѣтята си!

И подирь една пауза, презъ която двѣтъ млади сърца премалявахъ отъ неисказанны сърдечны потресенія, Янка рече:

— Да си идемъ отъ тукъ; ела съ мене, чистый мой възлюбленный, вѣрный ми и преданный Евстатіе! Сега съмъ преблагополучна, защото Богъ чу найподирь теплитъ ми молитвы и са умилистави на горещитъ ми сълзи. Забравамъ бѣдствіята, сичко, както и ты, Евстатіе, сичко си забравилъ, но любовта си къмъ мене не си забравилъ.

— Ахъ! мила моя Янка. . . Ты, ангеле на моминскитъ ми сънища! Води ма където искашъ, където желашъ, въ пустинята, въ бездната, въ ада, въ небето. Съ тебе сичко; безъ тебе нищо.

— Евстатіе, чакай! ты вече за мене си и баща и майка и братъ и любовникъ, сичко си ты! Колко пжти, Евстатіе, си припомнихъ горещитъ онѣзи и искревы сълзи, онѣзи сълзи които ты пролѣ предъ деня на злочестыя онзи бракъ! Колко пжти, въ ужаснитъ и жалостны часове на сыротство-то и бѣдствието ти подигахъ ржцѣ къмъ Всевышния и съ умиление са молихъ за тебе да та избави отъ лошы случкы.

— Янке, мълчи, сладкый мой ангеле. Мълчи невинно момиче! Мжченице чиста и дѣвственна! Ето Богъ ны събра въ неисказаннытъ Неговы сѣдбы.

— Да, (продума Янка презъ сълзи и прекъсвана отъ хълцанье); ще мълж. Но остави поне да текжтъ сълзитъ ми. Остави да плажъ горчивъ плачь! . . . А! злочестый мой татко! Дѣ си да ны видишъ тѣзи минута наедно и щастливы? . . .

— Сѣнката му ны глѣда отгорѣ. Вѣчна да бѣди памятьта му! Вѣчна и памятьта на майка ти, Янке!

— О, благородно сърце! Ты, който си исполни толкози горчивы чашы заради насъ и за злочестыя ни баща, ты който останж въ затвора толкози плачевны дни, ты ли ги уб-